

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1803/2019
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца "Техноарт Београд" – Школа за машинство и уметничке занате, Београд, чији је пуномоћник Градимир Ђаковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милош Станојевић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Гж 9475/18 од 12.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 9475/18 од 12.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 9475/18 од 12.12.2018. године одбијен је, као неоснован, предлог туженог за понављање поступка по жалби изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 50930/10 од 01.04.2013. године.

Против правноснажног решења другостепеног суда, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404, у вези члана 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС, број 72/11), који се у конкретном случају не може применити у смислу члана 506. став 1. истог закона, али који је по садржини и дејству истоветан одредби члана 395. у вези члана 412. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС, бр ој 125/04 и 111/09, у даљем тексту: ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Дозвољеност ревизије туженог изјављене против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка прописана је чланом 412. став 4. ЗПП, због чега није било места оцени допуштености ревизије као изузетно дозвољене у смислу члана 395. ЗПП.

Испитујући правилност побијаног решења, у смислу члана 399. у вези члана 412. став 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из члана 361. став 2. тачка 12. истог закона на коју се неосовано указује у ревизији. Побијано решење је јасно, образложено и непротивречно и садржи све разлоге о одлучним чињеницама. Нема ни битне повреде из члана 361. став 1. ЗПП која би могла бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према стању у списима, пресудом Првог основног суда у Београду П 50930/10 од 01.04.2013. године одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да се са свим лицима и стварима исели из двособног стана у приземљу зграде ... у ..., ближе описаног у ставу првом изреке и да исти преда у државину тужиоцу и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 75.955,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3248/15 од 07.12.2016. године, првостепена пресуда је преиначена, тако што је тужбени захтев за иселење туженог усвојен и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 172.500,00 динара.

Решењем Врховног касационог суда Рев 1081/2017 од 13.07.2017. године одбачена је, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3248/15 од 07.12.2016. године.

Предлогом од 15.11.2018. године тужени је тражио понављање жалбеног поступка пред другостепеним судом, с позивом на одредбе чл. 426. тач. 3. и 10. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014), наводећи да је у поступку тужиоца заступао пуномоћник адвокат који за то није имао потребно овлашћење, као и да је тужени стекао могућност да употреби нове доказе који би, да су могли бити употребљени у ранијем поступку, допринели доношењу по туженог повољније одлуке. У прилог својих навода приложио је извод из катастра непокретости према којем је непокретност у којој се налази спорни стан државна својина, власништво Републике Србије, а да је корисник Град Београд, из чега прозилази недостатак активне легитимације тужиоца у спору.

Одлучујући о предлогу за понављање поступка, другостепени суд је најпре правилно оценио да се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 125/04 и 111/09) у смислу члана 506. став 1. Закона

о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014), али да погрешно позивање туженог на одребе процесног закона који се не примењује у конкретном случају није сметња за одлучивање о поднетом предлогу за понављање поступка, имајући у виду суштинску истоветност садржаја и сврхе одредби члана 422. тач. 2. и 9. ЗПП и одредби члана 426. тач. 3. и 10. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014) на које се тужени као разлоге за подношење предлога за понављање поступка позвао.

Правилно је поступио другостепени суд када је применом чл. 429 ЗПП побијаном одлуком предлог за понављање жалбеног поступка одбио као неоснован ценећи да нису испуњени услови за удовољење таквом предлогу.

У погледу разлога за понављање поступка прописаног чланом 422. тачка 2. ЗПП и по оцени Врховног касационог суда неосновано тужени истиче да је дозвољено учешће и предузимање парничних радњи лицу које није имало потребно овлашћење за заступање тужиоца. Тужилац је правно лице са потпуном одговорношћу и правом да закључује уговоре и врши друге послове и правне радње у оквиру своје правне и пословне способности. У складу са тим тужилац је као правно лице могао бити странка у поступку, а директор тужиоца је као законски заступник тужиоца овластио пуномоћника адвоката Градимира Ђаковића да тужиоца заступа у овој правној ствари.

Правилно је другостепени суд оценио неоснованим и предлог за понављање поступка из разлога прописаног чл. 422. тачка 9. ЗПП. У смислу наведене законске одредбе да би се дозволило понављање поступка потребно је да се ради о новим чињеницама и новим доказима за које странка није знала до доношења правноснажне судске одлуке, али су те чињенице и докази постојали, само нису били познати странци па их није могла употребити, што у конкретној ситуацији није случај. Подаци из катастра непокретности на које се тужени позива у циљу оспоравања активне легитимације на страни тужиоца су подаци из јавне књиге и може их прибавити свака заинтересована страна, због чега извод из катастра не представља нову чињеницу ни нови доказ који тужени није могао употребити у поступку и који би могао водити понављању поступка, тим пре што тужени није оспоравао активну легитимацију тужиоца до правноснажног окончања поступка.

У ревизији туженог понављају се разлози из поднетог предлога за понављање поступка који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, коју прихвата и Врховни касациони суд. Указивањем на погрешну примену материјалног права се заправо оспорава правилност одлуке донете у поступку одлучивања о жалби тужиоца изјављеној против првостепене пресуде, на шта се тужени не може позивати у ревизији изјављеној против решења о понављању поступка.

Тужиоцу не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, због чега је применом члана 161. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић